

հետ (Գար. Ա, 1276, '77, '82): Հայաստանի անշքացման շրջանին ու մենաստանի որմերէն ներս գրող մը միայն կրնար քսել՝ թէ «մեր զբաժակ օրհնութեան ճաշակեմք զչափաւորն, եւ ոչ զանչափն՝ որ է մեղաց եւ արբեցութիւն» (Հրց. 656): Հին հայ ազնուականն այս խօսքը չպիտի հասկանար բնաւ:

29. — Աշարտ կոչնոց: — Թէ ինչպէս կը վերջանար խնճոյքը, դիւրին է գուշակել: Գինւոյն շոգւով անզգայացած մեր ազնուաշուք կոչնականաց կարող ենք նախ կրկնել՝ ինչ որ Ոսկերերան ըղձականով մը կ'ըսէր բիւզանդացի մեծատանց. «Պարտ էր եւ քեզ գոհանալ (զԱստուծոյ) յետ կերակրոյն» (Թղթ. Ա, 533), ինչ որ կ'ընէին բարեպաշտ քրիստոնեայք իրենց ազապէն կամ պարզ ճաշէն վերջ (աստ, 111): Բայց մեր օրհնող եկեղեցականք արդէն վաղուց մեկնած են (աստ, 141), եւ մնացողներն ոչ նիւթապէս եւ ոչ բարոյապէս ի վիճակի չեն մատուցանելու ճաշի առանձնական աղօթքն անգամ:

Գիշերը կեսէն աւելի սահած է հիմայ (աստ, 126): Մեր հրաւիրեալք ալ պիտի մեկնին. բայց ինչպէս: Թողունք որ Ոսկերերանի թարգմանիչը հաւասար իրաւամբ կրկնէ իւր ոսկեղէն լեզուով նաեւ մեր իշ-